

ΕΝΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΨΕΥΤΗ ΠΑΠΠΟΥ

[ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ: «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΧΑΜΕΝΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ»]

1

Η ιστορία του παππού επηρέασε αρκετά τον Αντώνη. Έτσι, σε μία βόλτα, που έκανε με τον πατέρα του, αποφάσισε να τον ρωτήσει κάτι που τον τυραννούσε πολύ. Καθώς προχωρούσαν, ο Αντώνης πιστεύοντας πως εκείνη ήταν η κατάλληλη στιγμή, ρώτησε τον πατέρα του γιατί εκείνος δε δέχτηκε ποτέ να ψάξει τη μητέρα του. Ο πατέρας του, του απάντησε πως η ιστορία αυτή για αυτόν ήταν σαν μια άλλη, ξένη ιστορία. Εκείνος, είχε μεγαλώσει σε μια οικογένεια που τον νοιάζονταν και του είχε δώσει τόση αγάπη, με αποτέλεσμα να μη νιώθει την έλλειψή της πραγματικής του μητέρας. Άρα δε χρειαζόταν να την αναζητήσει. Ο Αντώνης, όμως σαν μικρό παιδί είχε άλλη άποψη. Μπορεί ο πατέρας του να μη θέλησε να αναζητήσει τη μητέρα του, εκείνος όμως είχε την περιέργεια να την γνωρίσει, να την δει με τα ίδια του τα μάτια, διότι μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να συνειδητοποιήσει τις ομοιότητες ανάμεσά τους. Δεν του αρκούσαν, δηλαδή, μόνο τα λόγια.

Η αλήθεια είναι πως ο πατέρας του και η υπόλοιπη οικογένειά του δεν τον είχαν πάρει στα σοβαρά, ώστε το θέμα αυτό να ξεχαστεί απογοητεύοντας τον Αντώνη. Ωστόσο όλο αυτό για τους γονείς του και τον παππού του ήταν μια δικαιολογία. Η πραγματική αιτία ήταν πως και ο παππούς αλλά και ο μπαμπάς του Αντώνη δεν το ήθελαν. Φοβόντουσαν, καθώς ήξεραν πως αυτή η υπόθεση ήταν μια ιστορία του παρελθόντος η οποία θα έπρεπε να μείνει στο παρελθόν χωρίς να έχει να προσθέσει κάτι για ένα μικρό παιδί, όπως ήταν ο Αντώνης...

Εκείνος, όμως το είχε βάλει στόχο να βρει την γιαγιά του. Είχε τόσες ερωτήσεις να της κάνει και έψαχνε άλλες τόσες απαντήσεις τις οποίες μέχρι να τις βρει η γνώμη του δεν άλλαζε. Η μητέρα του, του έλεγε ότι ήταν αγύριστο κεφάλι και με τον πιο γλυκό και απλό τρόπο προσπαθούσε να του εξηγήσει ότι ίσως αυτή η ιστορία να μην είχε καλό τέλος. Προσπαθούσε να του εξηγήσει ότι η ζωή δεν είναι πάντα σαν παραμύθι, αλλά εκείνος φαίνεται να είχε πάρει την απόφασή του η οποία ήταν και αμετάκλητη.

Έτσι μετά από αρκετές μέρες ο Αντώνης με το πείσμα του κέρδισε. Αυτός και η μητέρα του ταξίδεψαν στην Αυστραλία για την αναζήτηση της γιαγιάς. Ο παππούς του και ο πατέρας του δεν ήθελαν να πάνε, καθώς ο παππούς ήταν κουρασμένος και ο πατέρας του έμεινε, για να τον προσέχει. Την μεγάλη περιπέτεια λοιπόν την έζησαν μόνο η μαμά του Αντώνη και ο Αντώνης... Ο παππούς τους είχε δώσει και κάποιες πληροφορίες, οι οποίες θα τους διευκόλυναν στην αναζήτηση με αποτέλεσμα μετά από κάποιες ημέρες να βρουν το σπίτι της γιαγιάς. Ο Αντώνης ήταν πολύ χαρούμενος. Μόνο που η χαρά αυτή του κόπηκε απότομα...

Όταν χτύπησαν το κουδούνι του σπιτιού, αυτός που τους άνοιξε την πόρτα ήταν ένας πολύ λεπτός ηλικιωμένος κύριος και σίγουρα πολύ μεγαλύτερος από τον παππού του. Ο παππούς αυτός φάνηκε στον Αντώνη πολύ λυπημένος, θυμήθηκε όμως τον στόχο του και προσπάθησε να φανεί δυνατός. Όταν η μητέρα του ρώτησε τον ηλικιωμένο αν γνωρίζει τη γιαγιά αναφέροντας το ονοματεπώνυμο, που τους είχε δώσει ο παππούς του, εκείνος ταραχτήκε. Ο Αντώνης κατάλαβε πως κάτι κακό είχε συμβεί. Οι υποψίες του επιβεβαιώθηκαν, μόλις ο παππούς άρχισε να κλαίει. Έπειτα από αρκετά λεπτά σιωπής, ο ηλικιωμένος κύριος τους ανακοίνωσε κάτι από αυτά που φοβόντουσαν πως θα συνέβαινε οι γονείς του Αντώνη.

Η γιαγιά είχε εγκαταλείψει τον άντρα, που την ανάγκασαν οι γονείς της να παντρευτεί μετά τον αδελφό του παππού του Αντώνη. Ο ηλικιωμένος τους είπε ότι από τότε που έφυγε δεν του είχε δώσει κανένα σημείο ζωής, αλλά αυτό που έκανε ιδιαίτερη εντύπωση στον Αντώνη και στη μητέρα του ήταν πως αυτός δεν είδε ποτέ τη γυναίκα του χαρούμενη. Κάθε φορά που την ρωτούσε τι έχει και είναι τόσο θλιμμένη, εκείνη δεν του απαντούσε. Η αλήθεια είναι ότι μέσα από τη μικρή συζήτηση που είχαν με τον παππού αυτόν, κατάλαβαν πολλά και ο Αντώνης και η μητέρα του για την γιαγιά. Συνειδητοποίησαν ότι είχε μετανιώσει για όλα αυτά που είχε κάνει, αλλά ήξερε πως δεν μπορούσε να ζητήσει συγχώρεση, αλλά και ούτε μπορούσε να μείνει με έναν άντρα που δεν αγαπούσε, κάτι που την ανάγκασε να φύγει και να μην αφήσει κανένα ίχνος πίσω της...

Όταν γύρισαν ο Αντώνης και η μητέρα του στην Αθήνα, είπαν ότι έμαθαν στην Αυστραλία για την μητέρα του μπαμπά, ο οποίος, η αλήθεια είναι, ότι δε χάρηκε ιδιαίτερα με αυτά που άκουσε, καθώς αυτός το είχε ξεκαθαρίσει από την αρχή ότι δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με την

ιστορία αυτή. Ο παππούς, αντίθετα, ένιωσε ανακούφιση, καθώς κατάλαβε πως η Κική είχε μετανιώσει για την συμπεριφορά της και είχε καταλάβει το λάθος της. Μετά από τόσα χρόνια του άρκεσε αυτό και μόνο, για να δικαιώσει τον χαμένο αδελφό του...

Βασιλεία Γελάτου, τμήμα Α2